

er en given Sag, at Lønningslovene uagtet stort Besvær ikke kunne blive reviderede, og det er en given Sag, at saadan en midlertidig Lønningsforbedring vil have Indfyldelse paa Lønningslovenes Revision, skulde jeg være af den sikre Formening, at vi fra vort Standpunkt ere nøbte til at tage Forholdsregler derimod. Det er saadanne Hovedindvendinger mod det Endringsforslag, der foreligger, som gjør, at jeg for mit Vedkommende maa stemme derimod. — Der kom en anden Udtalelse frem, som jeg heller ikke kan Andet end omtale, nemlig den saa tidt gjentagne, at de, som saaledes have en Gage under 2,500 Kr., i Reglen ere unge, ugifte Mænd, som ikke ere i den Stilling, at de have Familie, og hvor ikke Børneopdragelsen trænger paa. De derimod, der have en Gage af over 2,500 Kr., ere ældre Mænd, der sidde i den Stilling, at nu er det paa den Tid, at Børneopdragelsen og andre Ting koste Noget. Der maa jeg gjøre opmærksom paa, at dette er en fuldstændig Vilbærelse og fuldstændig urigtigt, noget saa Urigtigt, som det vel kan være; det falder jo let i Øinene. Man kan tage Militæretaterne, hele Underofficersklassen, er det ikke ældre Mænd, der sidde med Familie? Man kan tage hvilken som helst Etat, f. Ex. Lovbæsenet, Telegrafvæsenet, Postvæsenet, ere ikke de lavest Lønnede ligesaa godt ældre Mænd som de høiere Lønnede? Altsaa slige Paaberaabelser gjælde for Intet, de ere aldeles urigtige; der kan ligesaa godt paavises yngre Mænd i de Stillinger, der have 2,500 Kr. og derover, som ældre Mænd i de Stillinger, der have under 2,500. Men jeg skal sige til, at Et kan mulig de ærede Forslagsstillere opnaa, de kunne muligvis ved deres Modstand bewirke, at der slet ikke gives noget Lønningsstillæg. Det er høist sandsynligt, at de kunne bewirke det. Jeg for mit Vedkommende har aldrig haft synderlig Grund til at se med Misnøje paa dette Lønningsstillæg. Saavidt jeg hukker, var det i Fællesudvalget 1875, at dette Lønningsstillægs Størrelse første Gang blev bestemt, og jeg veed meget godt, at jeg var en af dem, der i Fællesudvalget stillede et Endringsforslag, der blev vedtaget, nemlig dette, at 4,400 Kr. skulde være høieste Grændse. Men jeg vil dog ogsaa erindre om, at da levede vi i en fuldstændig Dyrtid, hvor Alt maatte siges os, at de, der havde fast Gage, kom tilforn; selv lige overfor Arbejderklassen, som dengang næsten kunde foreskrive, hvad Dagleie den vilde have, kunde man se, at Embedsklassen var daarlig stillet. Men hvad er der foregaaet siden 1875? Dersom en billig Ranke maatte kunne gjøre sig gjældende, er der da ikke saa stor Forskjel mellem Medborgernes Stilling i 1875 og i de senere Aar, at det næsten er som Nat mod Dag. Hvorledes sidder Cien-
domsklassen og de Industriedrivende i det? Sidde

de maasse i saadan Flor og Herlighed, at der slet Intet er, der trykker dem? Endnu en Ting maa jeg gjøre opmærksom paa overfor den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Ikke alene idag, men ogsaa tidligere har jeg hørt Uttringer i den Retning af det ærede Medlem — og jeg tør sige til, at jeg har hørt dem med stor Interesse, ligesom jeg altid med Interesse hører paa, hvad det ærede Medlem siger, skjøndt jeg tidt ikke bikkiger det — har hørt ham hævde den Anskuelse, at for den arbejdende, den industriedrivende Befolkning, det vil siges Alle dem, der ingen fast Stilling have i Staten, er det saa omtrent ligegyldigt, hvorledes Skattevæsenet er anlagt, f. Ex. Lødbestættningen, thi det er Noget, der udjevner sig af sig selv. Men jeg gad dog vide — og det er den Tankegang, jeg vilde fremsætte — hvad man vilde svare, naar nu Arbejderklassen kommer og siger: Hvorfor ville I ved Lødbestættningen fordyre de allerførste Livsfornödenheder, dem, vi umulig kunne undvære; I ville have 6 Skilling af hver Pot Brændevin, 6 Skilling af hvert Pd. Kaffe, 6 Skilling af hvert Pd. Sukker og saa fremdeles; I ville have Lødb af det, vi skulle klæde os i og bygge Huse for — men hvorfor ikke tilveiebringe Lindring deri paa samme Tid, Statskassen bugner af Penge? Det ærede Medlem har indtil Dato ikke villet erkende, at der her er Noget at tage Hensyn til. Men ligesaa lidt lidt som jeg kan gaa ind paa denne det ærede Medlems Tankegang, ligesaa lidt kan jeg gaa ind paa den Anskuelse, at Embedsmændene stedse og altid ere dem, der skal tages først muligt Hensyn til. Jeg mener, at Embedsmændene skulle udføre deres Forretninger med den Lønning, Loven tilsteder dem, og det maa de gjøre ligesaa godt og med samme Lyst, enten de faae Lønningsstillæg eller ikke. (Carstensens: Eller om de sulte eller ikke!). Ja, det er en anden Sag; om de sulte eller ikke, derom taler jeg ikke, det er det ærede Medlem, der taler derom. Forøvrigt vil jeg sige, og jeg siger det ugeneret: hvis de, der have 2,500 Kr. og Mere at leve af og holde Hus med, sulte, er det deres egen Skyld. Det ærede Medlem skal ikke fortælle os, hvad det er at have Meget eller Lidt at leve af; vi ere opfødte i Stillinger, hvor der ingenting har været at fradsø med, vi vide, hvad det er at tage smaat for, og vi have lært at skulle tage smaat for, hvis vi ville komme ordentlig og skikkeligt igjennem. Vi have lært at sætte Læring efter Næring, og det skulle Embedsmændene ogsaa gjøre; thi ellers vil det forslaa lige lidt, enten de faae 10,000 eller 15,000 eller 20,000 Kr. at holde Hus med om Aaret. En fornøstigt Husholdning derimod sætter Husholdning efter Næring, og Ingen skal bilde mig ind, at der er en saadan Nød paa Færde for de Folk, som have over denne Gage,